

защото единъ-тъ е по добръ отъ другый-тъ, и че единъ-тъ е достоинъ за мылость-тъ му, а другый-тъ не.

Но и това е такожде голѣма погрѣшка, както и да полагамы, че трѣбва да спасемъ сами себе си чрѣзъ добры-тъ си дѣла. Защото ако отъ Христа бы ся спаслъ единъ-тъ а не другый-тъ, защото е по достоинъ, той бы могълъ да има причинѣ да ся хвали: но Писаніе-то говори, *че хваленіе-то ся е затворило вънъ.* (Рим. 3; 27.) Апостолъ Павелъ ны учи въ посланія-та си, че първи-тъ Христіане прѣди обращаніе-то си къмъ Христа, не сѣ были по добри отъ други-тъ. *Бѣхъ мъртви въ прѣгрѣшенія-та, и въ грѣхове-тъ, и естествен-но чада на гнѣвъ-тъ, както и други-тъ.* (Ефес. 2; 1, 3.) *Защото, кое тя прави да имашъ разликѣ отъ другый-тъ? и какво имашъ, което не си приелъ?* (1. Кор. 4; 7.)

Да ли Христосъ дойде въ свѣтъ-тъ да търси праведны-тъ, и да ги спасе? Не, но на противъ. *Не дойдохъ да повикамъ праведны-тъ, но грѣшны-тъ на покаяніе.* (Мат. 9; 13.)

Когато Христосъ бѣше въ свѣтъ-тъ и обхождаше да прави добро, намирамы, че не искаше друго, отъ които прихождахъ да просятъ отъ него нѣкоіжъ благодать, освѣнь върѣхъ. Когато толкова множество слѣпи, хроми, нѣми, . . . и други дохождахъ при него, не пѣдѣше никого заради бѣдность-тъ му. Безъ да пыта никакъ за образъ-тъ на животъ-тъ имъ, говорѣше имъ само да повѣруватъ въ него, за да ся исцѣлятъ.